

Prizemlje odigrao
kao na **START**

42. rednik

Prizemlje odigrao
kao na **START**

ES

ES

ES

2

0

1

6

TRAPSAVEC

Prizemlje odigrao
kao na **START**

KDO S ČÍM ZACHÁZÍ

Nevím už, kdy jsme na ně prvně narazili, ale jsem si dost jistej, že to byla pěkně zkažená akce. Jako ostatně všude, kde se ukázali. Nikdo z nás netušil, jestli se tím baví, nebo to prostě jinak neumí, jisté ale je, že z nás dřív nebo později pokaždý udělali úplný pitomce.

Bouřňáci. Neboli T.O. Bouřný vítr, z čehož, jak jednou poznamenal Dan, člověk nepoznal, jestli už sklízí a nebo teprv zaseli.

Není divu, že jsme se jim začli vyhýbat. Přestávali jsme jezdit na známý místa a vlak nás čím dál častěji vozil do úplně zapomenutejch končin. Někdy z toho nic nebylo, sem tam přišel i nějakej malér, ale taky jsme našli pár krásnejch míst, mezi nima i tenhle flek.

Pod větve smrků tu zurčel potůček a v jeho ohybu, na kraji zelené loučky, stála prastará chajda, napůl obrostlá mechem. Zub času ji ohlodal jen decentně, jakoby mu to samotnému přišlo líto, ačkoliv podle letopočtů, porůznu vyrytejch uvnitř, tu mohla klidně kempovat i naše babička.

Prostě malej ráj na zemi. Netrvalo dlouho a byli jsme tam skoro každej víkend, co jsme vyjeli ven. Až jsme začli spřádat plány. Nikdo jinej tam totiž nejezdil - přinejmenším jsme tam nikoho nepotkali - tak nás napadlo, že bysme se toho opuštěnýho místa ujali a našli konečně Toulavý Kočce slušnej pelech.

Takovej pelech se musí řádně vysvětit, abysme vyhnali zlý duchy. Na tom jsme se shodli a Bohouš, kterej měl příbuzný na Valašsku, k tomu účelu sehnal strašlivej dryják, zvanej mordovica, v poctivým dvoulitrovým vydání. Ve skle. Nedal teda na sobě nic znát, ale popruhy, festovně zařezaný v jeho ramenech, mluvily za něj, když se s tou náloží vláčel od nádraží vzhůru. Ne že bysme se my ostatní nějak flákali, každej z nás táhl něco extra: já s Danem sekyrky a barvy na totem, Špunt řezbářský náradí po dědovi a Šumák neforemný cosi, zabalený v černým plátně, co nechtěl nikomu ukázat.

Páteční večer proběhl ve zdánlivým poklidu, jen občas rušeným živou

debatou o tom, jestli má být na totemu pod kočkou orel, nebo sova, a jestli ta kočka má mít oči zelený, nebo žlutý. Když se chajda ponořila do ticha, protkanýho všudypřítomným hlasem cvrčků, bylo ve vzduchu cítit radostný očekávání soboty.

Byl jsem to já, kdo první vystrčil hlavu do toho slibného rána, a tak jsem jako první uviděl tu pohromu. Čistej vzduch se mi srazil v plicích, žaludek udělal otočku kolem páteře jak barová tanečnice a já se modlil, ať ty mžitky zmizí. Nezmizely; naopak, jak se blížily, nabývaly povědomejch obrysů, až bylo nad slunce jasný, že to bidlo v čele je Dlouhej Joe a za ním šlapou lesní cestu ostatní bouřný kanady.

„Co je?“ chtěl vědět Dan, kterej se mezitím soukal ze spacáku. „Vypadáš, jako bys tam viděl smrt.“

„Spíš smršť,“ opravil jsem ho. „Pohromu. Meteorologickou.“
Pochopil.8

„Bando, vstávat! Žene se sem tornádo!“

V tu ránu byl každej na nohách. Kdyby se kyselý ksichty daly destilovat, mohla se kyselina sírová jít v klidu zahrabat.

„A to ne,“ dupnul si najednou Špunt. „Já si nenechám zkazit víkend. Kašlu na ně,“ vyvalil se ostentativně na palandě a nahodil neprůstřelnej úsměv. Šumák jen nadzdvihl obočí a pak se k němu přidal. Uvítali jsme pohromu hrdinně, jako jeden muž, s blahosklonností čínskýho císařskýho dvora.

Bouřňáci se zdáli být lehce zaskočeni, ale nedali se a přistoupili na naši hru. V malý chajdě plný gentlemanskejch gest a drobnějch zákeřností pozvolna houstnul vzduch. Netrvalo dlouho a musel jsem vypadnout, na takový věci nemám žaludek. Zatracená verbež. Drtil jsem v prstech cigaretu a spílal všem bohům, kteří dopouštěj takový věci.

A pak se z chajdy vynořil Danny, v čelisti zaklíněnej širokej, spokojenej

úsměv.

„Co?“ houkl jsem podmračeně.

„Tady ne,“ hodil bradou k potoku a pořád se tak zubil. Bylo jasné, že má něco za lubem.

Smrákalo se. Bohové šli nejspíš do sebe a museli stát při nás, protože jsme ze všech nástrah unikali s čistým štítem. Bouřníci postupem času trochu znejistěli, ale dál drželi pozici s nejasným pocitem, že něco není v pořádku. My jsme zachovávali kamenný tváře, teda, rozuměj, nenucenej úsměv, a snažili se nevzbudit moc velký podezření. Ostatně, nadešel klíčovej okamžik. Bohouš vstal a s boдрým „Kamarádi, dáte si s náma?“ rozmáchlým pohybem vytáhl mordovici.

Na dvoulitrovce nepoznáš, jestlis upil, nebo ne. A tak zatímco Bouřníci pozvolna ztráceli ostražitost i zábrany, my jsme flašku jen tak dudlali, aby se neřeklo. Když už byli slušně zpracovaný, přišla Šumákova chvíle.

„Kterýho že dneska je?“ vypálil najednou.

„Osmadvacátýho, proč?“ přihrál mu Dan.

„A úplněk k tomu. Viděl jsem to tuhle, když jsem byl venku.“ Nervózně zatěkal očima k oknu. „Kluci, já balím. Tohle si nelajznu.“

„Co mu je?“ nechápal Joe. Bouřníci se začali pochechtávat.

„To nechceš vědět,“ odpálkoval ho Špunt. „Já teda taky balím. Akorát jede poslední vlak.“

„Hééé, ko! ...coouři jsou podělaní až zaza... za ušima,“ huhňal se Šídlo, částečně mordovicí, z části smíchy. Neřekli jsme na to ani slovo, v tu chvíli už jsme byli všichni zaměstnaní překotným balením.

„Nehodlám skončit jak ten oběšenec,“ utrousil jakoby mimochodem

Dan. Bouřníci znatelně znejistěli. V tu chvíli se zvenčí ozval zvuk, stěží popsatelný, takový, při kterém se ježily chlupy. Takový, kterej nemohlo vydávat nic živýho.

Dlouhej Joe zaúpěl a skočil po svý usárně. Proti svý vůli jsem ho musel obdivovat za tu rychlost, jakou ji v tom stavu spakoval. Zbytek bouřný skvadry byl sbalenej natotata.

Šídlo vyletěl z chajdy, jako by mu hořelo za zadkem.

„Počkej,“ zařval za ním Dan. „Znám zkratku. Za mnou!“

Protáhli jsme ostružiním a bůhvíčím ještě. Danova „zkratka“ vedla po srnčích stezkách, bahnem a bodláčím, přes zmoly a vývraty, hezky pomalu a z kopce. Když už jsme byli dost daleko, povídá Bohouš: „Takovej šok se musí zapít!“ a nechal kolovat ten svůj blahoslavenej dryják. Do údolí jsme dorazili v příznivém rozpoložení, Bouřníci po prožitém dramatu mordovici nešetřili.

„Támhle už čeká vlak,“ povídá Danny. Kus před náma se opravdu táhla povědomá řada rozsvícenejch oken.

„Já už ne-nemůžžu,“ blábolil Rypouš. Chytil jsem ho za křídlo a napůl táhl vpřed. Tak jsme se, vzájemně se podpíraje jak váleční invalidi, doplahočili až k cíli. Vlezli jsme dovnitř.

„Tady je volný kupé!“ zahlásil Dan a otevřel šoupací dveře. Bouřníci, s větší či menší pomocí, napadali dovnitř.

„My jdeme vedle, jo?“ houkl Špunt, zavřel dveře a Dan zastrčil zástrčku. „To bysme měli.“

Ráno nás našlo na vesnickým nádražíčku, umytý od bláta a vyspaný dorůžova. Jen tak jsme seděli a pokuřovali stranou na lavičce a čekali, kdy to přijde. Přicházelo to po větru, poznali jsme to po čichu.

„Fuj, co to tu smrdí?“ povídá Špunt.

„To je teda rychna,“ nechal se slyšet Dan.

„To jsou ti vagabundi,“ ukázala postarší paní směrem k blížící se skupince zbídačenejších postav. „To už tu dlouho nebylo. Ožrali se jak ty hovada a ráno je našli v kravíně.“

Zuzana Krejzlová - Žabka

2. místo - Próza nad 23 let